

VOJENSTVÍ DOMA A V CIZINĚ

Stabní kapitán D. Dorschner,
učiliště pro pěší vojsko.

O organizaci budoucí kulometné čety vzhledem k zásobování střelivem.

V kteréši příručce jsem četl, že kulometry od počátku světové války nezměnily příliš mnoho v své organizaci (rozuměj obsluhy těchto zbraní), ač bylo znáti mnohé její nedostatky. Je v tom mnoho pravdy.

Tyto nedostatky tím zřejměji vystupují nyní, kdy se u většiny našich pluků tvoří pro větší cvičení kulometné čety o čtyřech kulometech (po francouzském způsobu, jak se tomu rovněž učí v Milovicích) a kdy se veškeren materiál místo na soumarech (jak nařizuje dosud platný předpis) vozí u pěších pluků na karách.

Jak jest organizována dnešní kulometná četa a jak se provádí zásobování střelivem?

Kulometná četa má jednoho velitele čety bez zástupce, dva velitele kulometů, dva nosiče podstavce, dva nosiče kulometu. Pro zásobování střelivem je určeno 2krát 3 až 2krát 5 vojáků, tak zv. nepřímé obsluhy. Materiál se veze na dvou karách.

Jsme často svědky toho, že se ku povelu „k postupu složit“ složí sice materiál s kár, ale káry se ponechají bez dalších rozkazů na místě, na pospas osudu. Koně se pasou, vodiči se povalují až do konce cvičení, kdy po nich nastane teprve shánka.

Po zaujetí palebného stanoviště členi se obyčejně nepřímá obsluha do hloubky v štafetu co možná tak, aby „ten poslední voják“ měl spojení s nábojovým oddělením, t. j. kárami.

Nepřímá obsluha může se učení do hloubky dvojím způsobem. Bud zřizuje každý kulomet štafetu pro sebe, nebo nařídí velitel čty štafetu společnou pro celou četou, aby dosáhl větší hloubky, zvláště tehdy, nemůže-li káry dopravit blíže k palebnému stanovišti.

Vzdálenosti jednotlivců této štafety budou jistě záviseti na tvaru terénu a na mohutnosti nepřátelské palby. Průměrná vzdálenost, které užívají naše kulometné roty, kolísá mezi 50—75 kroky, t. j. tři přískoky.

V nejpříznivějším případě dosáhne tedy velitel kulometné čty hloubky štafety 500—750 kroků, při čemž celá obsluha musí velmi přesně a rychle pracovat, aby se zásobování střelivem dalo v tempu střelby.

Avšak: kdy se veliteli kulometné čty podaří přiblížit káry na 500—750 kroků k palebnému stanovišti?

kdo mu nepřímou obsluhu do této hloubky učení?

kdo bude dohlížeti na to, aby všichni jednotlivci této hluboké štafety konali řádně své povinnosti?

kdo „tomu poslednímu ze štafety“ ukáže v neznámém terénu, kde je nábojové oddělení, jež se přece po povelu k složení musilo vrátit k BT. I., aby doplnilo své zásoby střeliva?

To jsou otázky, jež spolu s jinými a se zkušenostmi nás učí, že tento způsob zásobování kulometné čty střelivem, tak vžitý u našich kulometníků, ne zcela vyhovuje.

Je celkem přirozené, že se tomuto odvětví výcviku, jež v činnosti čty možno přirovnat k činnosti hlavní tepny v lidském těle a jemuž při výcviku nutno věnovati nejvyšší péči, věnuje péče málo. Velitel čty totiž, kterému se vyměří pro cvičení takový počet nábojů, že se vejde do $\frac{1}{10}$ pásu, necítí přímo potřebu zásobovati své kulometry střelivem, jehož se v boji vystihl velmi mnoho.

Mnohem výhodnějším zdá se mi způsob zásobování střelivem z t. zv. „skladu“ čty.

Velitel čty, jenž po povelu „k postupu složit“ určí nábojovému oddělení (kárám) místo, na něž (po doplnění střeliva u BT. I.) má přijet, nařídí po zaujetí palebného stanoviště jedné ze dvou nepřímých obsluh, jež jsou mu k dispozici, aby v určitém místě, nejlépe za středem čty, složila střelivo, jež přinesla, a aby se za velení jednoho vojína (nebo poddůstojníka), je-li po ruce odebrala k nábojovému oddělení, odkudž by na totéž místo za četou přinesla další střelivo. Tento pohyb se může podle potřeby opakovat. Obsluha zbylého kulometu má pak na starosti zásobování obou kulometů střelivem současně, používajíc i střeliva zanechaného i přineseného odeslanou nepřímou obsluhou.

Tento způsob má tu výhodu,

že káry mohou zůstat poměrně daleko, v bezpečí;

že se zbylá nepřímá obsluha nečlení do hloubky větší než sto kroků;

že velitel čty zbylou nepřímou obsluhu může (velmi snadno sice, ale přece) ovládati;

že odeslaná nepřímá obsluha (vlastně roj donašečů střeliva) vykonává společně svou úlohu za přímého velení jednoho velitele.

I když velitel čty takto improvizuje a zařídí si zásobování střelivem tímto způsobem, neubráníme se těmto otázkám:

Kdo ho nahradí (velitele čty), stane-li se boje neschopným?

Kdo má řídit pohyb jeho kár po povelu „k postupu složit“?

Kdo je odvede k BT. I., kde si mají doplnit střelivo, a zpět?

Spolehne snad velitel čty na své dva vodiče soumarů, kteří budou zpravědla Maďari, kteří se se svým okolím ani snad nedorozumějí?

Nebylo by snad výhodnější, systemisovati pro zmíněný již donašeč roj i pro nábojové oddělení po jednom stabilním veliteli?

Oč obtížnější bude potom způsob zásobování střelivem čtyry nové, vyhovující podmínkám moderního boje, t. j. čtyry o dvou družstvech po dvou kulometech?

Měl jsem příležitost tuto otázku studovati již od konce roku 1923, kdy, na popud důstojníků francouzské mise byla kulometná rota II/28 p. pl., již jsem velel, organisována tímto způsobem, t. j. ve 3 čtyry po 4 kulometech.

Zkušenosti, jež jsem učinil (pokud se týká čtyry) dovolím si níže pověděti o našich kulometnících, jakož i předložiti k posouzení příslušným činitelům, kteří budou zpracovávatí předpis pro kulometnou četú a rotu.

Aby velitel kulometné čtyry měl pomocníka při vykonávání své funkce, zástupce, jenž by ho, kdyby bylo třeba, mohl nahraditi, bylo by záhodno, podobně jako tomu jest u pěší čtyry, systemisovati i u kulometné čtyry **zástupce velitele kulometné čtyry**.

Tento zástupce velitele čtyry by mezi jiným řídil a dohlížel v boji na řádné zásobování družstev střelivem, počínaje skladištěm čtyry.

Po rozdělení čtyry na družstva, setrval by u družstva, jemuž by velel velitel čtyry, a dohlížel by na donášecí roj tohoto družstva.

Kulometná četa se často člení do hloubky větší než 1 km. Velitelům, políženým veliteli kulometné čtyry, takto značně od sebe vzdáleným, často bude nutno postupovati rozkazy. Doporučoval bych tudíž i pro velitele kulometné čtyry systemisovati jednoho **vojína-spojku (posla)**.

Rozumí se samo sebou, že každé střelecké drustvo, skládající se ze 2 kulometů (palebná jednotka), musí míti svého **velitele družstva**.

Co se organisace vlastního družstva týká, soudím, že by vyhovovala tato uskupení:

dva střelci,

dva pozorovatelé, dva střelecké roje,

dva nabíječi,

čtyři nosiči střeliva,

jeden nosič záložních součástek a vody, jeden zásobovací roj,

čtyři donášecí střeliva: **jeden donášecí roj.**

Ve svazku čtyry by dva donášecí roje tvořily jedno **donášecí družstvo** (všem jenom v boji), jemuž by bylo záhodno postaviti v čelo jednoho **zvláštního velitele**.

Jeho úlohou by bylo, přejímati střelivo s kár a dopravovati je do palebného stanoviště čtyry, do jejího skladiště.

Byla-li by četa rozdělena po družstvech (na př. pěším rotám), pracoval by tento velitel donášecího družstva jako velitel donášecího roje toho družstva, s kterým nepůjde velitel čtyry. Jeho úlohu u družstva velitele čtyry by plnil zástupce velitele čtyry.

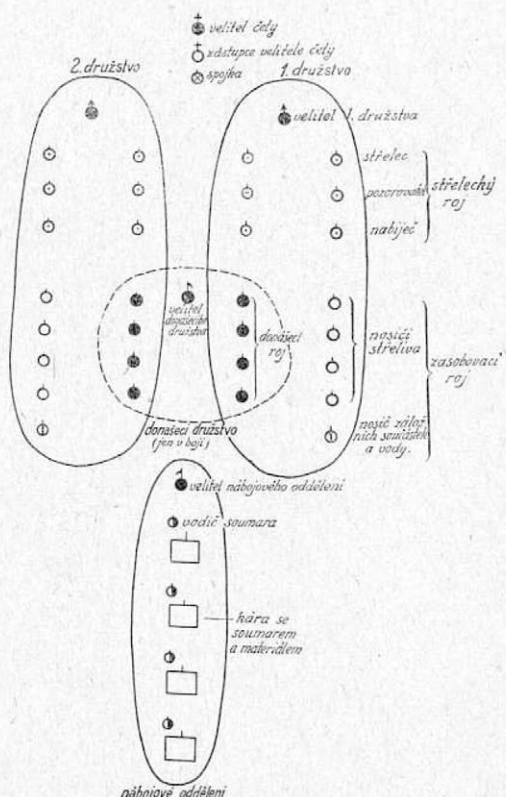
Aby bylo zaručeno spolehlivé přebírání střeliva u BT. I. a jeho doručení k četě, navrhuji systemisovati (podobně, jako tomu jest i v jiných armádách), pro každou četú jednoho **velitele nábojového oddělení**.

Při rozdělení kulometné čtyry na družstva zůstal by velitel nábojového oddělení s kárami družstva, jemuž nevelí velitel čtyry. Jeho úlohu u družstva velitele čtyry by plnil, bylo-li by třeba, vojín-spojka nebo velitel družstva (improvisace, pokud snad o to, kdo by určitou úlohu vykonával, nýbrž spíše o to, aby zde byl někdo, kdo by ji vykonávatí mohl).

Tímto způsobem organisovaná četa, níže znázorněná, jejíž důležitost pro výsledek a mohutnost palby je tak veliká, a jejíž počet by dostoupil čísla **41** i s velitelem čtyry (tedy tolik jako pěší četa), mohla by za všech okolností spolehlivě a pohodlně dostáti v úkolu, který by jí byl dán.

Počet takto organisované čety by se proti počtu nynější zdvojené čety (4 kumety) podstatně nezměnil, jen obsluha by byla účelněji zařaděna a využita.

Zásobování střelivem, jež jsem se pokusil níže znázorniti schematicky, dalo by se tímto způsobem:

Obrázek 1.

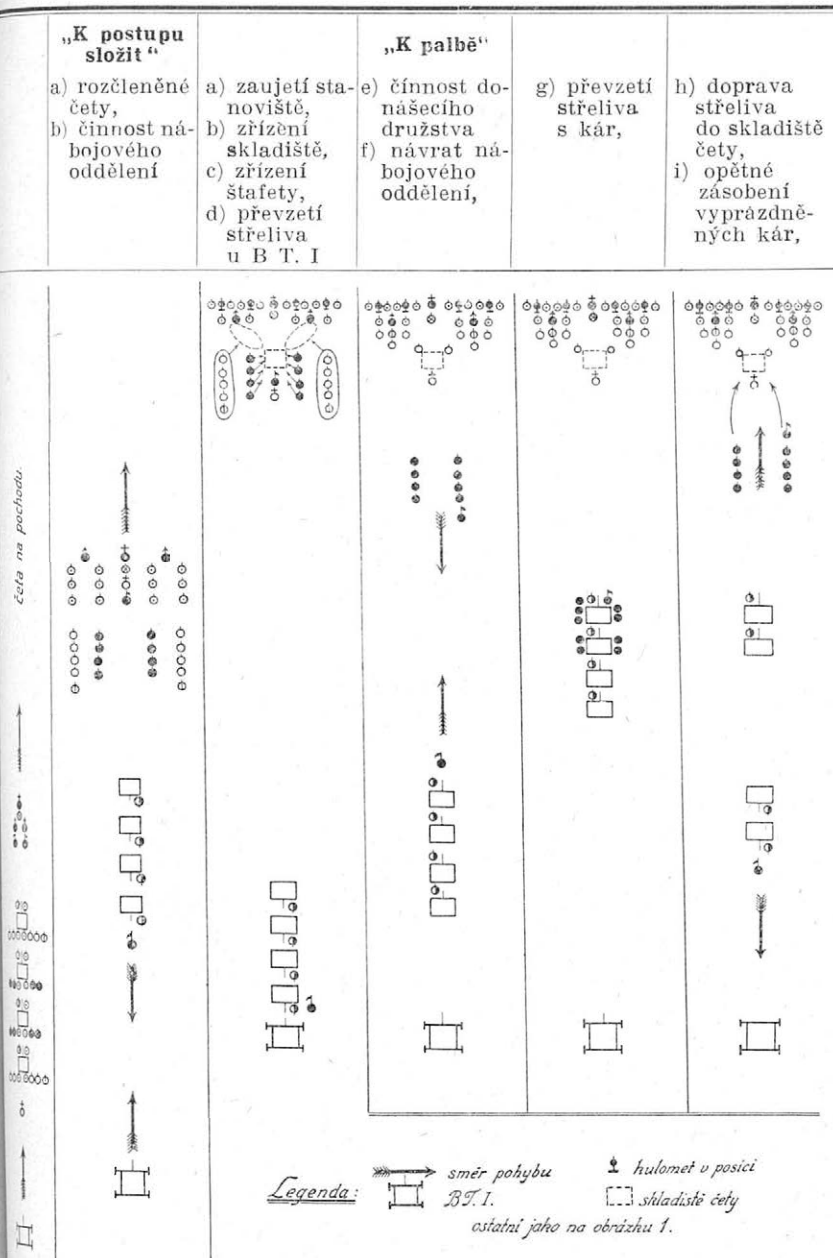
Po povelu k složení, kdy se nábojové oddělení (kára) vyprázdní (veškerý materiál převezme mužstvo), bylo by mužstvo velitelem nábojového oddělení odvedeno zpět k BT. I. a vrátilo by se po obnovení zásob střeliva na místo, jež mu určí velitel čety a jež musí být známo i veliteli donášecího družstva. (Tímto nejvýhodnějším místem bude zpravidla místo, kde četa skládala.)

Jakmile četa zaujme palebné stanoviště, shromáždí velitel donášecího družstva, podle pokynů velitele čety, ve výhodném místě za četou oba donášecí roje a zařídí ze střeliva, jimi přineseného, skladiště čety. S oběma roji se potom vrátí na místo, na něž má přijeti nábojové oddělení, převezme od něho novou dávku střeliva a dopraví je znovu do skladiště čety.

Zástupce velitele čety, jehož místo by bylo u skladiště čety, dbal by o to, aby se zbylá nepřímá obsluha, t. j. zásobovací roje družstev, učlenila, počínaje skladištěm, v štafetu směrem k svým družstvům, a dohlížel by (se svého stanoviště vzadu) na včasné a řádné zásobování obou družstev. Tím by bylo veliteli čety umožněno věnovati se z větší části toliko řízení palby.

Osamostatněné družstvo (na př. přidělené pěší rotě) by pracovalo obdobně.

Schematické znázornění zásobování kulometné čety střelivem.

Obr. 2.

Za útoku na organizovanou posici, kde by pro velké nebezpečí káry byly daleko vzadu, bylo by nutno ve východisku (nebo před ním) zřídit velká skladu střeliva, nahrazující nábojové oddělení, jež by byla donášecími družstvy postupně přenášena.

Odsun materiálu (prázdných pásů, schránek) by se měl současně se zpětným pohybem donášecích družstev, anebo nábojovým oddělením za postupu.

Pokud běží o náboje, dopravilo by se jich do palebného stanoviště čtyřstejně jako dnes (2500 pro kulomet). Tento počet by byl zvětšen o náboje, dopravené donášecím družstvem, jež by mohlo přenášeti maximálně 8000 nábojů najednou (2000 pro kulomet), t. j. 1000 nábojů pro muže, mohl-li by nésti dvě schránky na zádech a po jedné v každé ruce.

Bs.:

Rozepsání italské soutěže.

Italský vojenský časopis Rivista di artiglieria e genio v lednovém čísle ročníku 1927 rozepsal tyto soutěže:

I. Soutěž pro pěší vojsko a jezdectvo.

1. Zda a jak dnešní pojetí taktiky prosakování se aplikuje v horské válce.
2. Složení a užití eskadrony vyzbrojené automatickými zbraněmi. Poučení z války a dnešní směry.
3. Užití jezdectva v horách. Příklady z minulosti a možnosti pro budoucnost.
4. Palba, pohyb a názor pěchoty v horách.
5. Jakým způsobem může kulomet doplňovati a částečně nahraditi v boji činnost dělostřelectva, se zvláštním zřetelem na horskou válku.
6. Pěchotní dělo. Účel. Možnosti. Taktické užití.

II. Soutěž pro dělostřelectvo.

1. Jaké vlastnosti by měl míti dnešní dělostřelecký materiál proti letounům u baterií stabilních i pohyblivých se zřetelem na náš terén.
2. Praktické způsoby, jak rychle a jasně označiti cíle dělostřelectva za války ve volném terénu a v pásmech horských (pro styk mezi různými útvary dělostřelectva a pro styk mezi velitelstvími pěchoty a dělostřelectva).
3. Studium způsobů zásobování střelivem pěchoty a horského dělostřelectva ve velehorách.
4. Dnešní směry ve vývoji dělostřeleckého materiálu pro doprovod a přímou podporu pěchoty.
5. Vlastnosti automobilisovaného dělostřelectva (taženého a pohyblivého se vlastní silou). Nynější směry.
6. Vývoj našich metod provádění palby.

III. Soutěž pro ženijní vojsko.

1. Výhody a nevýhody krátkých a nejkratších vln radiotelegrafických při jejich aplikaci ve vojenství. Nynější směry v technice krátkých vln.
2. Statický výpočet vojenských mostů na plovoucích podporách. Studium, jak rozdělití namáhání způsobené neočekávaným zatížením trámečů a fošen. Vliv použití propustí.
3. Pravděpodobný další vývoj mechanických prostředků pro rychlé provádění skalních a vrtacích prací v horách.
4. Polní opevnění budoucnosti.
5. Stálé opevnění budoucnosti v horách.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Francie.

Kinematografie ve vojsku. Francouzská armáda má oddíl pro obrazné vyučování, který má za účel zajistiti výuku a rozdělování filmů, obstarávání a udržování promítacích přístrojů. Podle Revue Française má armáda 200 projekčních a 3 natáčecí přístroje. Personál oddílu se skládá z 2 důstojníků a z 14 odborníků. Přístrojů je používáno k prohloubení výcviku ve voj. školách,

v cvikových střediscích a v pokusných oddílech. Vzhledem k dosaženým úspěchům rozhodlo ministerstvo války, aby byly všechny oddíly poděleny tímto vyučovacím prostředkem.

Cvičení. Podle rozpočtu na rok 1927 bude v tomto roce povoláno k cvičením 10.000 důstojníků a 172.000 mužů. Náklad činí 93 milionů franků. (R. M. J. 3.)

Udržování strategických silnic. Výnosem z 18. XII. 1926 bylo oznámeno

francouzské veřejnosti, že strategických silnic možno užítí po vyžádání zvláštního povolení. Silnice, jichž se toto nařízení týká, jsou opáreny návěstími: „Vojenská silnice.“ Dopravní povolení nutno vyžádati u příslušného obvodního velitele ženijního vojska, který je vydává pro jízdu tam i zpět, za poplatek 1—20 franků, podle počtu osob nebo vahy vozidla. Výnos je určen k udržování těchto silnic pro vojenskou správu důležitých. (R. M. S.)

Francouzské dráhy za války. CarNEGLOVA nadace vydala knihu s názvem: „Politika a činnost železnic ve válce.“ Kniha přináší zajímavá data o výkonnosti francouzských drah ve válce. V době od 31. července do 3. srpna 1914 vypravily dráhy 563 vlaků s oddíly vojska. Po vyhlášení mobilisace projížděly některými stanicemi každou 4.—8. minutu. (F. M. 12670.)

Kpt. Chalupský.

Italie.

Aerologická služba italská. Služba je podřízena odboru pro „civilní letectvo a vzdušnou dopravu“ ministerstva letectví a vykonávají ji dva úřady: a) oddělení pro předpovědi, které je při ústředním úřadu pro meteorologii a geofysiku a b) aerologická sekce, která je v leteckém přístavu Francesco Baracca v Centocellech. Působnost prvního úřadu má ráz vědecký; stará se o předpovědi počasí a studie rázu statistického a pokusného. Působnost druhého se vztahuje na zřizování aerologických stanic, udržování výkonnosti sítě radioaerologické, kontrolu a oznamování dat, sebraných touto sítí.

Oddělení pro předpovědi má dvě skupiny: a) pro předpovědi počasí a službu aerologickou, b) pro studie a zkoušení meteorologické. Předpovědi jsou dvojhoj druhu: všeobecné a okrskové. Všeobecné se týkají celého státu a jsou sestavovány třikrát denně; okrskové jsou sestavovány dvakrát denně a to jen z pozorovatelů v Tarentu a Messině. Tarentské náleží oblast jižního Jadranu a Jonského moře, messinské oblast jižního moře Tyrhénského a jižní pánve Středozemního moře. Okrskové předpovědi jsou sestavovány na podkladě předpovědí všeobecných s připojením nejnovějších údajů. Oddělení pro předpovědi vydává denní meteorologickou zprávu, mapy isobar, zamlžení atd. Jsou mu podřízeny služba statistická a pokusná stanice aerologická ve Vigna di Velle, při níž je i teoreticko-praktická škola aerologická pro přípravu vojenských služeb k službě na stanicích.

Sekce aerologická má za úkol dohlížeti všechny zprávy meteorologické, potřebné k pravidelnému pohybu

vzdušné dopravy, vyhovovati různým žádostem oddělení pro předpovědi a vyměňovati zprávy s jinými státy. Má k dispozici síť stanic aerologických, síť meteorologických stanic, stanici pro zprávy aerologické a několik pozorovatelů v okrskových střediscích, které zprostředkují spojení mezi orgánem ústředním a stanicemi okrajovými. Aerologických stanic je 35; sestavují několikrát denně příslušné zprávy. (Rivista di artiglieria e genio, 1927.) Bs.

Nový lehký kulomet vz. 24 systém „Fiat, ráže 7 mm“. Mechanismus lehkého kulometu dovoluje použití ho podle libosti pro střelbu jako kulometu (seriemi) aneb jako pušky (jednotlivými ranami). — Charakteristika zbraně: ráže 7 mm, rychlost střelby 400 ran za min., délka zbraně 1.24 m, délka hlavně 0.50 m, obsah zásobníku 25 ran, váha kulometu 8.8 kg, váha hlavně 1.8 kg.

Nový typ rychlododí v Itálii. Podle amerických zpráv konstruovala Itálie rychlodod, pohybující se rychlostí 40 uzlů, která může vykonati cestu Neapol—Nový York za 5 dní. Jde o řešení nového principu stavby lodí, t. j. umístění šroubů po obou stranách lodí asi ve středu její celkové délky. Kn.

Anglie.

Nová organizace jezdeckého pluku britského domácího vojska. Aby jezdeckto bylo pohyblivější a nabylo větší palebné síly, budou kulometné eskadrony a bojový trén mechanisovány, počet kulometů bude rozmnožen. Jezdecký pluk bude se skládati z velitelství pluku, kulometné eskadrony (z 8 kulometů na mechanických vozidlech místo z dosavadních 4 na soumarech) a z dvou normálních eskadron.

Touto organizací a současným zrušením výcvikového střediska jezdeckta v Canterbury bude početní stav řadového jezdeckta zmenšen o 47 důstojníků, 1.294 poddůstojníků a vojnů a 1.445 koní. Uspořeno bude tím letos 93.000 liber, v příštích letech 237.000 liber ročně.

Za doby svého trvání, t. j. během 4 let a 4½ měsíce, vyvíčilo středisko jezdeckta v Canterbury 7.008 nováčků. Výcvik trval 14 týdnů, v nichž mimo výcvik na koni prodělal každý nováček ještě 143 hodin výcviku pěšky, se šavlí a ručnicí, 70 hodin střelby z pušky, 25 hodin cvičení na dřevěném koni, 70 hodin tělesné, 98 hodin všeobecné výchovy a 35 hodin přednášek. (The Cav. Journal, roč. XVII., březen.)

Plk. Kroupa.

Služba meteorologická a aerologická v Anglii koncem r. 1926. Meteorologický ústav Velké Británie šíří svou činnost zejména v oboru vzdušné do-

pravy a střelby dělostřelectva se zvláštním zřetelem na studium vysokých vrstev atmosféry. Četné stanice konají měření pomocí pokusných balonů a mimo to k získání přesných dat i „meteorologických letů letounů. Nejdříve se k tomu užilo příležitostně letounů vojenských a potom (koncem r. 1924) byla zřízena zvláštní stanice (v Duxfordu), kde se konají meteorologické lety jednou nebo dvakrát denně ve výškách nad 3000 m. Ústřední meteorologický úřad v r. 1926 pořádal přednášky pro důstojníky pozemního vojska i letectva a poskytl četné zprávy jak vojenskému a civilnímu letectvu, tak i dělostřeleckým střelnicím. — Má být vydána vzorná aerologická mapa, která poskytne mnoho cenných prvků pro vzdušnou cestu z Anglie do Indie. (Rivista di artiglieria e genio, 1927.)

Motorisace armády (podle Daily Telegraph z 15. listopadu 1926). 13. 11. 1926 byly předvedeny předsedům vlád anglických dominií v Camberley motorisované prostředky anglické armády, a to jak již přijaté, tak i ty, které jsou te-

prve zkoušeny, na př. tank schopný pohybu jak na pásech, tak i na kolech a zaručující pohyblivost taktickou i strategickou. Změna přizpůsobení pohybu vozu s pásu na kola vyžadovala 1½ minuty. Dále byla předvedena pancéřová auta, schopná pohybu v každém terénu (kombinovaná vozidla, umožňující pohyb jak na kolech, tak i na pásech) — pravděpodobně určené pro přezvědy.

Prohlídka končila předvedením vozů pro velitele polní baterie a traktorů pro polní dělostřelectvo.

Předvedeny byly dva nákladní automobily pro dopravu jednoho lehkého kanonu a jednoho malého hospodářského traktoru. V 3 minutách byl kanon i traktor složen a kanon připraven k pohybu v terénu s potahem hospodářským traktorem.

Konečně traktor Aragon Mark III pro těžké dělostřelectvo a kamion Hathi s ložiskem pro dělo proti letadlům.

Tato přehlídka, která následovala po přehlídce námořní a letecké, ukázala zdokonalování armády a usilí po zmodernisování materiálu. Kn.

Z CIZÍCH REVUÍ

a) *Revues francouzské.*

Revue d'Infanterie.

Číslo 414—417 (březen—červen) 1927.

Kapitán Laffargue: Bitva očí. (Číslo 414, březen). Autor pokračuje ve svých úvahách (viz únorové číslo *Revue d'Infanterie*), podává charakteristiku nynější výzbroje optickými přístroji a konstatuje, že pěchota je vyzbrojena jen kolektivně dalekohledy typu „pěchota“. Jakým směrem má jít vývoj výzbroje pěchoty optickým materiálem? Podle autora má být pěchota vyzbrojena jak pro boj blízky, tak pro boj na dálku. Kulometné jednotky, střelící na dálku, musí být vyzbrojeny silnější optikou než ostatní pěší jednotky. Autor konstatuje, že dosaďadní dalekohledy nestačí k objevování cílů nepřátelských rozměrů. Je třeba pro pozorování na velké a střední vzdálenosti dalekohledů s velkým zvětšením (třebas i s malým zorným polem). Ty by se přidělily jen jednotkám specializovaným v boji proti automatiským zbraním nepřátelským, t. j. nejprve jednotkám doprovodných zbraní, pak teprve jednotkám kulometů. K objevování nepřátelského kulometu vojskem, na které tento kulomet střílí, je

zapotřebí nůžkového hranolového dalekohledu. Autor by chtěl mít jeden na rotu, jeden na četů kulometů, jeden na četů nebo družstvo dělostřelecké.

Pozorování na malé vzdálenosti vyžaduje optických přístrojů.

a) dovolujících vidět, aniž by pozorovatel musil zdvihati hlavu: periskop.

b) přístrojů zvětšovacích, ježto cíl je skryt mezi četnými terenními detaily, které právě na malé vzdálenosti nejvíce vynikají.

Navrhuje tudíž, aby pro velitele rot a pro každou četů byl jeden zvětšovací periskop.

Každý jednotlivec měl by pak být vyzbrojen velmi jednoduchým zvětšovacím periskopem a zcela jednoduchým, monookulárním dalekohledem, který by se dal, kdyby bylo potřeba, nastrojit na periskop. Autor tvrdí, že monookulár je mnohem výhodnější, poněvadž se dá lépe skrytí i ve velmi úzké střílně.

Číslo 414 (březen).

Commandant Audet: Poznámky o velení praporu v terénu. Pokračování z předcházejících čísel. Autor zde probírá útok praporu a